

פּרשת : זויי שְׂרָה

הפּטרָה: וְהַמְלִיךָ דָוִד (מְלָכִים א א)

שערי דמעה ב. עמוד 8

חִפָּה	יְרוּשָׁלַיִם	בְּנֵי בְרַק	4:22	הַדְּלַקַת נְרוֹת שַׁבָּת :
4:14	4:08		5:21	צֵאת הַשַּׁבָּת :
5:20	5:20		4:44:00	שְׂקִיעַת הַחֲמָה :
5:55				ר"ת :

שמונת פסוקיה: 105

שכל המשלים פרושיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (ברכות ח)

הוֹצֵא קָטָן הַבְּמוֹת וְרַב הָאֵיכוֹת לְחֹק לְבוֹתֵיהֶם שֶׁל אַחֵינוּ צְנִי וְשָׂרָה לְאֻזְבֵּיהֶם שְׂדֵשְׁמִים

- 107** **מְאוּצְרוֹת הַפְּטָרָה (22) – רַבּוֹת שְׂמֵקְרַת אֵת בְּעֵלֶיהָ**
יְהוֹלָמִים נוֹצְצִים מִהַפְּטָרַת הַשַּׁבּוּעַ בְּמִיחָד בְּשִׁבְלִי
- לְקַחֵי הַפְּרָשָׁה לְשַׁבַּת (69) – עֲצוֹת וְהַנְּהוּגוֹת מִחֲז"ל הַקְּדוּשִׁים**
וְהִירוֹת רַמְאֵי לְפָנֶיהָ – תַּחְבּוּלוֹתַי שֶׁל עֶפְרוֹן
- פְּלִפְלִין מִפְּלִפְלִין – (47)**
מַה הָעֵדִיפוֹת לֹאן לְהַמְלִט בְּשַׁעַת מַלְחָמָה?
- 107** **חֲבָרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלֶךָ (21)**
בְּמַתִּים חֲפָשִׁי מִן הַמִּצְוֹת, הַאֲמַנְם ?
- "יֵהָב לִיָּה יְדִיָּה, וְאוֹקְמִיָּה"** **לֵב בּוֹעֵר וְכֹסֶפִים לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ**
אֵשׁ לְהַבִּית שְׁלֵהֲבַת (40) מְקַבֵּץ חֲדוּשִׁים – סוּד שְׁמַעוּנִי וּפְגַעוּ לִי
- מִה־אֲתַבְּתִי תוֹרַתְךָ (29)** – לְהַמִּית הַעֲצָמִיּוֹת מִהַחֲמָר
מָה גֵרָם לְרַבָּקָה לְפַל מַעַל הַגְּמִלִי? ^א סוּד הַדְּבוּר שֶׁנִּמְסַכֵּר לְיִשְׂרָאֵל

- הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ (86)**
לְשֹׂאף לְהִיֹּת בְּבַחֲנֵינָא אַבְרָהָם אוֹהֵבֵי בּוֹרִיּוֹת וּבְמִסְרֵיֹת נַפְשׁ
- מַעֲלַת תַּפְּלַת וְתִיקוּן (72)**
אוֹהֲרַת הָאֲדָמוֹר מִקְאֲמַנָּא לְהַתְאֲמֵץ וְלְהַתְפַּלֵּל בְּגַן הַחֲמָה
- מַעֲלַת לְמוֹד הַזוּהַר (77)**
תִּקְוִי הַזוּהַר פּוֹלָלִים כֹּל הַחֲכָמוֹת שְׁבַעֲלֵם – חֲכַמַת אַבְרָהָם
- 107** **דָּרָךְ אֲרִץ קְדָמָה לְתוֹרָה (20)**
מַדוֹת וְהַנְּהוּגוֹת טוֹבוֹת מִחֲז"ל הַקְּדוּשִׁים – הָאֲרַת הַפְּנִים שֶׁהַצִּילָה חַיִּים
- פְּלֵאֵי הַבוֹרָא מִבְּשָׂרֵי אַחֲזָה אֱלוֹהֵי (51)**
רַחֲמָנָא לֵבָא בַעֵי – נִגְזֵי הַנְּגִיעוֹת שֶׁלֵּב
- תּוֹפִינִים לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ (73)**
לְמָה לֹא נִבְרָא אַבְרָהָם תַּחֲלָה ?

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ (86) – לְשֹׂאף לְהִיֹּת בְּבַחֲנֵינָא אַבְרָהָם אוֹהֵבֵי בּוֹרִיּוֹת וּבְמִסְרֵיֹת נַפְשׁ

אחי ורעי וורחלים יקרים **א** נראה שפגנו עדין המומים מהאסון הנורא ששמחת פורח שפמנהי פמה זמן יחלף עד שנעכל ונפנים צלמת מה שקרה, ונפיה לחאים. ויקרה מואת למה השגחה העליונה אפשרה את הטבח הנורא? **ובשבוע הבא א"ה** נראה למה דוקא בשמחת תורה? כדי להבין במעט אולי, אזכיר פאן את רחמי של משה רבנו על פיטוקה של רחל, בת בנו של הושלח מיכה ש"נתמכדו צבנו". שלחמר שהגיל אותו משה, פי לא יכל לעמד בצער הפינוח, הקים מיכה הזה בית עבודה זרה. הקב"ה חמר למשה רבנו "האם אתה מחשיב עצמך רחום יותר ממני?" "היפוך שהרחמים שלך גדולים מרחמי הבורא?" חני לא חומר נפלאות דרכי ה', ואתנו לא יודעים השפוטות שמים, אבל כל נשפת את "המסכה הפומימה", מסכת הגמה חלולי השצת ועבודה זרה שילרו הטרווג גדול על עם ישראל, ובאותה נשימה רריך להבין חיזה חסד עצום עשה הקב"ה עם אותם נשמות שצמחוס לקבל את ענשם ציגהם וכו' למעמד הנשגב של קדושי עליון, שגבין חיזה נשמות קדושות הם, הרגוי מלכות, ועכשו הם שומרים ומתפללים עלינו ממעלה, וכו' למקום הפוז ציחק שאפשר להגיע. וכל זה למה? כדי שנתעורר ונבין שהקב"ה עושה סדר חש בעולמו ומכין הכל לקראת פואו של משיח דקוינו, שזוה רריך "נקיון" של הערב רב שצתוכנו שגם עכשו יורים חפי רעל על עם ישראל ללא צושה, ולכן רריך כל אחד ואחת למעט קול המסדהד חזק צאננים **"מי לה אלו"** ולהתחזק בשמיית מלות המלך ולהיות זהיר צמלות קפה צבומורה כדי שנהיה ראויים לנחלה. ובפרט לענין ההכנות לכבוד שבת קדש, שידוע שהשבת הקדושה לריכה הכנה פמ"ש "והכינו את חשר יבואו" ומוצא פאן מעט נגריקים מחז"ל הקדושים שהכוח לעושה אותם הוא עצום ועושה נחת רוח לקב"ה אשיריו ואשרי חלון. **א** עוד נראה מקצת מחכמתו של אברהם אבינו ע"ה, וכו' את עצמת החרת הפנים של כל יהודי, ולמה גורם הנגיעות שצב, ולמה לא נברא אברהם לפני האדם הראשון? נראה שהרצנות מהצרת את בעליה צלמוד מההפטרָה, וכן את תחבולותיו של עפרון. וענין תחטואלי צמיחד מהי העדיפות לאן להמלט בשעת מלחמה? ועוד ידוע שצמתים חפשי מן הפלות, האמנם? נראה את הסברו המלפף של האדמור מקאמנא ז"ל צמוד "שמעוני ופגעו לי", פייר המית העצומה פנים מהחמר? מה גרם לרבה לפל מעל הגמל? וסוד הדבור שנמסר לישראל. עוד חושב לענין צרית כרחתה לשפטים צמ"ח יח: מדוע לא מופיע שם לוט על אמרו שן הדבקי הרעה ומתי? ונראה לומר שכל ענין המכער עם צנות לוט היה כדי לאפשר לנשמות בית דוד והמשיח לנחת מפלחם ונלע"ד שהיתה הגנה ושמירה על לוט צדומה למ"ש על סיסרל שהיתה נשמחו של רבי עקיבא פליאה צו. ויש עוד תשובות דבר.

המענין פאן בצפוקה הנפלאה האאת יראה את חשיבות הפנה שפלה שחם לא פן מדוע להתחמר ולבקש שייעלה לפניו יתצדק "פלאו" פוננו בכל הפגות הראיות לבנו, ולזה רריך רחמי יתצדק, שלא יעצבנו לנח סלה ועל. אך כל נשפת שלא שך לבקש שרחמי כל יעצבנו מחד, ומאידך לעשות מעשים אשר לא יעשו ופגנו להשחך על גפי השגרה ולחת למפד היה לשלט עלינו. פי אז הפרוץ "מה לעשות חיו זמן" צבר פפם את מקומו צמח. וצכו דע לך שיש המון זמן וזה רח ענין של נחול זמן, ואם רחיה פקפסם, הגה לכס דגמח חיה מוחסם שנוסעים לחו"ל פמה זמן לפני הטוסה הם מחיפדים צמרימיל? לפחות שלוש שעותו ורריך להשפס קום... אבל לשם היצר לא צא, שם הוא לא יפריע... ולצפות וליחל שהשם יתצדק יתפיע עלינו מטובו מחסדיו ורחמי הרצים, לכן חנחנו מבקשים שתחוקנו ותחמלנו לנח, ותנחם אויבנו והפונה לאויבים הרחוניים ולא ללדס מסים פמוצו. **וכן שפסחם פיהם של המוטעינים עלינו** וזה פתגמי שאתה עצמך לא מקטרגו ועל דרך לספס את פיהם של אלו שמתקשים דברי חול צבית הפנסת, למען זכות משה רעיר מהימנל שחתום צמדת הנחל שחתי ענינו בתורה ופנסה לדרך אחרי מוטוחי ושיהיו מוטוחי יקרים צעינו יותר משפאשר מואל ארף אלפי דינרי זהב שצמח צוה שחמה גדולה ולהחוקר תורה ולומדיה וכל שכן גדולי ישראל שמיפיהם חנחנו חיים. ועוד חנחנו מוסיפים לשאל שהגחל אותנו צבר מהגלות הנוראה האאת. והשלידתיים שדורנו עוצדים אותנו לתנחות ואולי בגלל שפבר קרב צחינת "חחישנה" או שהגיע צבר הזמן של "צפחה" והם חמרו יתי וכל חחמיניה שיהיה הנסיון קשה מנשאר וכו' שאתכצ צסמוה צס"ד 17 שפכל פוון מנסים להרים כל דבר שיש צו ריח קשה הן מפר היצר והגודל דילה שחוגגים מהמכשירים הטומאים לחסידיהם המתרצים לא חליכס, ומפר מלכות הרשעה שמוספים להרים כל חלקה טובה. ובחפוללל של פומכי תורה ולומדיה אך "צקרו צים אורכו" ומה נשאר לנו לעשות רה להשען על אבינו שצשמים ועל זכות הפדיקים פגון משה רעיר מהימנל חנחנו נשענים, ומנסים לבנין בית המקדש שצנה צמחה צמינו שיחזרו הלויים לשורכ צקול געים וחוזר העבודה פנים צבעודתה לויים צדוכס וישראל צמעמדם אמן נחל סלה ועל. אבל צוה לא תס הענין, ואנלה לכס למה לא פצבנו צפרשת וירח על נסיון העבודה שהרי זה הנסיון העשירי גדתיחא צסנהקרוין פט: הקב"ה חמר לאברהם נסיתיד צכמה נסיונות ועמדת צפכל עכשו עמד לי צנסיון זה שלא יאמרו חיו ממש צרחושים וכו' קדמו שטן לדרך חמר לו: (איוב 7, צ) הגסה דבר חליד תלחה ועלר צמליו, מי ויכל. הגה, שפרת רבים וידים רפות תחזק פושל, יקומון מליד ובצפים פרעות פאמץ. פי עפה, פבוא חליד ופולח פגע עדיד, ופצכל. חמר לו: (תהלים כ ו, יח) וחני צממי אלו, חמר לו: הלל ירחתה, פסלחך חמר לו: זכר-נח מי הוא נחי אבד, פיון דחזק דלח קח שמיע ליה חמר ליה: ואלו דבר יגבד כך שמעמי מחחוזי הפרגוד השא לעולה וחיו יחחק לעולה, **חמר לו: כך עונשו של צדאי שאפלו חמר רמת חיו שומעיו לו**. והמתבונן יראה צסוף הפרשה את דברי רש"י על הפסוקים החחוניים המתחמים את פולדות אחי אברהם לחור "אבותל ילד את-רבה" **1**

הברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת פגנר יצחק אבינו להניל מהכלי משיח ויאמר פקח הם ובשמחה תא היא סעודה תא חלק תפוחו קדיש

קטן] כשמחדש דבר בתורה צריך שלא יהיה מצד שום נגיעה בלב שרועה כך או להתפארות או לחלוק על דברי זולתו וכיוצא. רק מצד התשוקה לידע האמת ואז אפי' טועה נקרא ד"ת ודברי אלהים חיים שהרי נזכר בתלמוד דברי הטועים ושנדרו מהלכה שגם ההו"א הוא ד"ת. שכך יסד השי" מושכל ראשון ואח"כ הגעה לאמת וגם המושכל ראשון הוא מהשי" ודא"ת. אבל כשהוא מצד הנגיעה אז אינו נקרא ד"ת כלל. כמ"ש בירבעם החודש אשר בדא מלבו ובודאי הוא דרש להם איזה דרש ולימוד שהג האסיף הוא בחשון. רק לפי שהי' מצד הנגיעה לעשות נגד ב"ד שבירושלים נקרא אשר בדא מלבו ולא נאמר בזה אלו ואלו דא"ת. וכן דואג עשה הכל עפ"י התורה בדעתו כי ראש הסנהדרין הי' והוא הורה עמוני ואפי' עמונית עפ"י הלכה

שבדעתו שהרי אשתיתו נגדו (כמ"ש יבמות עז). וממילא א"א שיהי' דוד מלך והוא מפסוליקהל ודנו למורד במלכות וכן לאחיהמלך. ושאלו אע"פ שהי' סבור ג"כ כן הוא הי' בסעות ונקרא באמת בחיר ה'. אבל דואג ד"ת אלו נבעו מלבו מצד הקנאה ואלולי נגיעה זו לא הי' טועה. באופן זה נעשים ד"ת סם המות ר"ל שנאבדו מן העולם כי אין זה נקרא ד"ת באמת כלל רק למראית העין ונאין בכח ד"ת כאלו להוציא נפשות כלל כענין אל אחר אסתרים ולא עביד פירין. והיינו כמ"ש (חגיגה טו) ובפ' חלק (סנהדרין קו) מי זוטר כו' אלא רחמנא לבא בעי. ור"ל שהחכמה שבמוח יהי' מחוברת עם הבינה שבלב יחד והחכמה יהי' יוצאת מן הלב וזה ע"י הדעת המחבר חו"ב משא"כ אל אחר אין בו דעת כמש"ל אות ק"ז וע"ז א' (ויק"ר סו"פ א) ת"ח שאין בו דעה כו'.

מנחת יצחק

תּוֹפְיָנִים לְשֵׁבֶת קוֹדֶשׁ – לְמָה לֹא נִבְרָא אֲבָרְהָם תְּחִלָּה ?

ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב ובמסורה לפנות ערב תרין דין ואידך לפנות ערב – ירחיץ במים נראה לפרש בהקדם המסורה וינחם יצחק. וינחם ב' דין ואידך וינחם כרוב חסדיו. כי נודע אשר הגאולה תהי' ע"י יצחק שיאמר פלגא עלי ופלגא עלך כמו אמרו ז"ל וכבר כ' במ"א אשר הכוונה שיצחק יתחלק לתרי פלגי ויהיה ב"פ נחמ"ו העולה יצחק וזהו הנחמה בכפלים נחמ"ו נחמ"ו עמי וז"ס פלגא עלי ופלגא עלך וזהו וינחם יצחק. וינחם כרוב חסדיו כי רז"ב עולה יצחק ע"כ וינחם כרז"ב הוא ממש וינחם יצחק. והנה אם אמנם הגאולה תהי' ע"י יצחק והוא יעזור לנו בכל זאת צריכים גם אנחנו לעבוד בכל עזו כמ"ש בשובה ונחת תושעון שצריך תשובה ומעשי"ט והנה שרשי הדברים המה ג' דברים שהעולם

עומד עליהם והמה תורה עבודה גמ"ח וזהו ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב כי גלות דומה ללילה ע"כ ערב נקרא הגלות כמ"ש והיה לעת ערב יהיה אור הרומז לעקבתא דמשיחא ויצחק יפנה הגלות מאתנו וזהו לפנות ערב ויהי עיקר הגאולה ע"י יצחק והוא יביא לנו הנחמה כנ"ל ע"כ הס"ת ויצ"א יצחק לשוח בשדה עולה וינחם יצחק. וינחם כרוב חסדיו כנ"ל ועיקר ע"י שיצא יצחק לשוח בשדה להתפלל שהוא עבודה וירא והנה גמלים באים רומז לגמילות חסדים ונחסר עוד תורה וזהו שמביא המסורה ע"ז לפנות ערב ירחיץ במים כי תורה נמשלה למים. גם ירחיץ עם מים עולה חנויך מ"ט שה"ס התורה כי נקרא מ"ט ש"ר התורה כבודע. וע"ז ג' אלו יפנה הערב הוא הגלות ויבוא משיח צדקינו בב"א:

מנחת יצחק

מֵאוֹצְרוֹת הַהַפְטָרָה {22} – הַלּוּמִים נוֹצְצִים מֵהַפְטָרַת הַשְּׁבוּעַ בְּמִיָּחַד בְּשִׁבְלֵי – רַבְּנוֹת שֶׁמִּקְבַּרְתָּ אַתְּ בְּעֵלְיָה

והמלך דוד זקן בא בימים. יובן עפ"י מ"ד אוי לרבנות שמקברת את בעליה. והענין הוא דצריך להבין מה בא לאשמועינן וכי משוא פנים יש בדבר? אם מכריעים אותו לחובה נפרעים ממנו כמו העמא דבר. ואם הוא צדיק הא הקדוש ברוך הוא לא עביד דינא בלא דינא. ואין לומר דדרך מסלול הוא למצוא פשע למי שנתמנה פרנס על הצבור. הא באמת כמה פרנסים גדולים היו להם לישראל והיו כצאת השמש בגבורתו בלא חטא ואיך תפס הלשון כללי שמקברת את בעליה? וי"ל דכתיב וסביביו נשערה מאוד הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה ולכן אם האדם נתגדל ועולה למעלה לשום התמנות שררה הקדוש ברוך הוא מדקדק עמו יותר מבראשונה בהיותו שפל אנושי וזהו אוי לרבנות שמקברת את בעליה. או יאמר דלא ימלט שיעשה אדם איזו מצוה מן המצות ואי' בגמ' זכה מוסיפין לו ימים על ימי חייו. רק כל זה מבלי היותו מלך או שררה אז אפשר לו באם יזכה שמוסיפין לו על ימיו. אבל אם הוא מלך אי אפשר להוסיף עליו כי אין מלכות נוגעת בחברתה כמלא נימא. ואם מוסיפין לו נזולת מהשני וזהו אוי לרבנות שמקברת וכו' וזהו אמרו והמלך דוד זקן בשביל שהיה מלך היה זקן כי מלכות שלמה בנו הגיעה ולכך זקנה קופצת עליו כדי שיתן לו כתר מלוכה וק"ל: בא בימים. יובן עפ"י מ"ד בפסוק יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצורנה יש להבין למה אמר אצל יראת ה' תוסיף ימים ולא שנים ולהיפוך ברשע אמר שנים? דהענין יראה השלימה היא באדם שהוא בטוח בהאל יתברך אשר הגדיל חסדו עמו וברא אותו שהוא יספיק לו די מחסורו אשר יחסר לו ובכל יום ויום שימצא לו מזון ומחיה משבת ההאל יתברך וכמו דאי' האומר מה אני אוכל למחר הרי זה מקטני אמנה. ואולם ההיפוך הוא מדת רשעים שאוגר לחמו על שנים רבים היו לו למסעד. ופתאום קרסולו ימעד. מגזירות שוכן עד. ויאחו רעה ליום המיועד. אשר יבא סופה וסערה. ויובילוהו אל מקום חושך וצרה. יען אשר לא שם בטחונו בהאל יתברך. וז"ש יראת ה' תוסיף ימים בלבד כי איננו דואג. רק על ימים. אבל שנות רשעים תקצורנה שמפחד תמיד על שנים רבות ומגורתו יבא לו. לכן דוד המלך שהיה זקן ואין לו לצפות על שנים לזה אמר בא בימים כי תקותו היה לו רק על ימים בלבד וק"ל. או יאמר עפ"י מ"ד בגמ' למדנו זקנה מדוד דכתיב והמלך דוד זקן וכתיב ימי שנותינו בהם שבעים שנה ודוד היה שבעים במותו. ויש לתמוה אם כן באיזה זמן צוה ליקח לו נערה הא לא חי תו יותר משבעים ואולם י"ל דק"ל יום א' בשנה חשוב שנה ואם כן כשהגיע יום א' בשנה מיד

נחשב לו לשנה ועי"ז כתיב והמלך דוד זקן. ואולם לענין פרידה הנשמה מן הגוף היה בסוף השבעים דהקדוש ברוך הוא ממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום ואחר כך כשנשלם השנה הלך דוד לבית עולמו וכל הסיפור הזה היה באותו שנה. וזהו דכתיב והמלך דוד בא בימים הכוונה כאשר בא בימים דהיינו יום א' בשנה מיד זקנה קפצה עליו וק"ל. ולפי פשוטו נראה דהיום מעיד על האדם אם עשה בו טוב או רע ודוד בעת זקנתו בא בימים מי שידע לו עדות יעיד עליו כי שב על כל אשר עיוות וז"ש בא בימים וק"ל. ויחסוהו בבגדים ולא יחס לו אי' בגמ' בשביל שכרת כנף מעילו של שאול לכך לא יחס לו וצריך להבין למה כרת הכנף מעיל שאול מפני דהכנף הוא בגד מיוחד למצות ציצית וענין של מצוה זו היא מפני דהבגד הוא סרסור לחכם האדם דהיינו לשמור כח החושים אשר במוג האדם שלא יצטנן והבגדים משמרים חום הטבעי מפני דמין הבגד לפעול משבעה משרתים וזהו שמו אשר יקראו לו בגד הכוונה דגד הוא לשון מזל כמו העורכים לגד שולחן. וגם אי' בגמ' כל מקום שנאמר בגד סתם אינו אלא צמר ופשתים הכוונה דצמר הוא גדל ממזל מאדים והפשתן גדל ממש מזולות ולכך פשתן נקרא שש כמ"ש רבדתי משכבי שש וארגמן והתייחס לזה הפעולה הנ"ל היינו תולדת חם מעין אב אש המצויה ברוח זרה דהבגד מביא לאדם לידי חימוד וע"ז צותה תורתנו הקדושה לבטל אשה שלא תעלה באשה לעשות ח' חומיין עם ה' קשרים בכנף מעילו שמנינו עולה כמנין אחד לשום האחד האמיתי על פניו ומיד תגיע אליו היראה וההכנעה ובטל ממנו החום. וכן אי' בגמ' מעשה באחד ששכר זונה וכו' ובאו הציצית וטפחו לו על פניו וכו' מפני שהי' נזהר בהם. וכבר בארנו דמצוה זו מבטלת כל הרהורין בישיין והנביא ייעד דלעתיד יאחזו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים בכנף מעיל יהודי אחד מפני דזהו המצוה מורה על שררה וגדולה. ולכך שמואל הנביא כאשר משה את דוד למלך ולא ביקש שישתתר איש עליו כרת כנף מעילו של שאול ואמר קרע ה' את מלכותך וכו' וזהו ענין דוד שמאם הבגדים שכרת מעיל שאול ורמזו בזה שאינו חושש בהבגדים יחממו אותו כי לבו חלל בקרבו ולכך לא יחס לו לעת זקנותו וא"ש. ולפי פשוטו נראה דבדרך הטבע היה קר לעת זקנותו לפי דאם ההרגשות לא יגעו בימי עלומיו אזי יחלוש הגשם לעת זקנותו ויוזעו אנשי החיל. וידוע דמוג האדם הוא עומד על מתכותנו בעת שהוא ישן אז נמצא מרגוע לנפשו. ודוד לעולם לא עבר עליו חצות לילה בשינה והיה מתנמנם כסוס ולזאת הסיבה היה קר בטבעו לעת זקנותו ונתלשו ההרגשות לכך אפי' הבגדים לו יחס לו

מנחת יצחק

באברהם אבינו. בית הכסא היא פרשה אחרונה של בני ישמעאל שהיה שחציה אע"פ מפיו לו ישמעאל יתיה לפניך נחשב לו דבר בושה כמו דאיתא בזה"ק (בראשית ר"ה). מי השלוה פ' תני שרה א'. עוד כתב הנאון ר' יוסף חיים בספרו אדרת אליהו תני שרה א' ארץ ארבע מאת שקל כסף ביני וביניך מה היא. לכאורה תכת "ביני וביניך" יתור נפיש הוא. ויובן בס"ד דהנה כתבו תנ"ל דעפרון היה רע עין ולכך בקש ת' שקל כמנזר רע עין עבד"ל ו"ל והנה אפשר לפרש בס"ד דחשש עפרון פן אברהם אע"ה ירגיש כי ת' שקל גי' רע עין וכו' ישיב לו כמדתו שגם הוא לא ישקל שקלים גדולים שהם קנטרין אלא שקלים קטנים ואע"ג דעפרון לא חזי, מזליה חזי. ולכן החכים דבניו לעשות מעם לארבע מאות שקלים והוא כי אותיות האמצעיים אשר בשם אברהם ובשם עפרון הם ב' רישין כי באמצע שם אברהם ממש יש אות רי"ש ובאמצע שם עפרון ממש יש גי' אות רי"ש ומספרם סך הכל ארבע מאות, ורצה כנה לתן מעט למה שלוקח ממנו ארבע מאות שהם כנגד אותיות התורה של שמותם שהם שניים להורות כנה כי גם לתוכם שהם בתוך גופם שונים ואותיותם זה לזה ולכן רוצה ארבע מאות דוקא. וכו' יובן בס"ד ארץ ארבע מאת שקל כסף שהם כנגד מספר אותיות אשר יש ביני וביניך ר"ל בין אותיות שמי ובין אותיות שמוך מה היא. (מנחת יצחק) המשך בשבוע הבא א"ה.

ויהיו חיי שרה. איתא במס' ברכות (ח') על זאת ותפלל כל חסיד אליך לעת מצא. חד אמר זה אשה וחד אמר זה תורה וחד אמר זה מיתה וחד אמר זה בית הכסא. הנה כל הדברים הנזכרים הם שהאדם נכנס בספק בדבר שאינו בידו ורק צריך להתפלל להשיי שיעורו. חד אמר זה תורה, היינו כשעושה איה מעשה ותפלל לה' שיאיר לו את דרך התורה אם ע"פ דרך התורה מתר לעשות. וחד אמר זה אשה, היינו שיהיה השיי לנכח תמיד שידע גי' עת לעשות לה' הפרו תורתך והיו ענין אשה כמו שנתבאר בפ' בראשית (ר"ה ויאמר האדם). וחד אמר זה מיתה כי גם שם נכנס האדם בספק כמו שאמר ר' יוחנן (ברכות כ"ה): שיש לפני שני דרכים, וכדאיתא (ברכות ח'): לעולם יבקש אדם עד ובלא בתריתא. וחד אמר זה קבורה, כי בקבורה נמצא גי' עמך והאדם נכנס בספק כי הוא מפלש לחיי עוה"ב כדאיתא במדרש (בראשית רבה פרשה מ"ט). וחד אמר זה בית הכסא היינו בושה שיתפלל האדם שלא יצא מפיו דבר שיתבלש בה אח"כ. ואלו החמשה דברים נרמזו כאן בזה הסדרה, תורה מרמז בפ' ואברהם וכן, כי וכן זה קנה חכמה. אשה מרמז ברבקה שנסא יצחק, וכן יוסף אברהם ויפק אשה כי יש בזה עמך גדול מה שהצריך להוליד אלו התולדות שאין להם שרש בקדשה, אך שיצחק ישלט על כל אלו הכחות ועל כל ותגדל שמו ותברך. קבורה מרמז בשרה. מיתה

פלפלין מפלפלין (47) – מהי העדיפות לאן להמלט בשעת מלחמה?

אתרא קדישא היא, קרתא דירושלים, סמוך ונראה למקום שלא וזה סמוך שכינה, וגם יש בה ישיבות לרב, ואף סמוך למקום מנוחת צדיקי עליון מתקיפי קמאי לדורותיהן. הוסיף ר' שמעון לשכנע את אחיו, שאמנם ר' לוי אחינו צודק במעלות מקומו ועירו, שזכויות רבות להם להגן עליהם, אלא שביבך זאת אתרא דידי עדיפא, כי ברפת צדיק עליו, אשר צדיק גזור וסקנ"ה מקום. לעמיתו הוסיף ר' לוי לפענ, זכויות מקומי מענגים בדברי חכמים, והבטחת חז"ל גדולה מכל, אשר תורה מנא ומצלא, ועל כן הטוב ביותר שתבוא לביתי ולמקומי. השאלה היא, הצדק עם מי? א"ה נפרסם התשובה בשבוע הבא.

ר' ראובן היה אחד מאלו שהפצו לחכמים, והדרים להתגורר באחד ממקומות מגורי התרדים לדבר ה' בחלקו הדרומי של ארץ הקדש. בימים אלו, ששונאינו ורקו על ערי ישראל אש ונפירות ותמרות עשן טילים רבמות ומרעין בישוף, ונשנה ספנה ואף תרדה גדולה ליושבי מקומו, הציעו והפצירו בו שני אחיו, ר' שמעון ור' לוי, שיבוא להתגורר עמם בביתם עד יעבר ועם. ר' שמעון המתגורר בעיר התורה והחסידות, נמק את העדיפות מודע שר' ראובן אחיו יבוא לעירו ולביתו, אתרא דידי עדיפא, טען, שהבטחת צדיקים יש שלא יאנה כל און לעירנו. ואלו ר' לוי, המתגורר בירושלים עיר הקדש, טען, אתרא דידי עדיפא, שהרי

חברים מקשיבים לקולך (21) – במתים חפשי מן המצות, האמנם?

הצדיק אבד לדורו אבד, ואפי' אם יהיה מופלג בזקנותו הרבה, ובודאי שהיה קבלה לחז"ל שלא בכה אלא מעט, אבל הא גופא טעמא בעי וצי"ב הכוונה בזה. ואקברה מתי מלפני, יל"ד על מלת מלפני דמיותר הוא, ויספיק לומר ואקברה מתי. ונבוא אל הביאור, ונקדים מ"ש ק"ז הישמה משה זלליה עה"פ ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון, עפימ"ש באוההה"ק בפ' חקת עה"פ ותמת שם מרים, וכן בפ' ברכה עה"פ וימת שם משה, דשם לבד הוא שמת, אבל חי הוא במקום אחר קדוש ועליון עכ' וע"ד שאמרז"ל בסוטה (דף י"ג ע"ב) שם שם לגו"ש מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש וכו', וכמו"כ יתפרש הכתוב כאן ותמת שרה בקרית ארבע, ר"ל שאצל העיר היה לה בחינת מיתה, שנסתלקה משם ויצאתה עשה רושם כיציאת צדיק, אבל היא בעצמותה נתחברה בנשיקה למקור החיים בדבקות עצום וכו' עכ"ל ק"ז זל"ה. ובאמת מבואר כן בזה"ק עה"פ ויביאה יצחק האהלה שרה אמו, וז"ל תא חזי רוא איהו, דאע"ג דשרה מיתה, דיוקנה לא אעדי מן ביתא, ולא אתחזי תמן מיומא דמיתה עד דאתת רבקה, כיון דעאלת רבקה אתחזיאת דיוקנא דשרה דכתיב ויביאה יצחק האהלה וגו', מיד שרה אמו אתחזיאת תמן וכו', ועל דא וינחם יצחק אחרי אמו, לא כתיב אחר מיתה אמו אלא אחר אמו, דאמו אתחזיאת ואזמנא בביתא עכ"ד הוזה"ק, וראוי להבין דכיון דדיוקנה לא אעדי מן ביתא, מ"ש לא אתחזיאת מיומא דמיתה עד דאתת רבקה, וכי לא היה זכותו של יצחק מספיק לזה? וטעמא בעי. ונראה לבאר הענין דלכאורה ראוי להבין דרשתם ז"ל (סוטה דף י"ג ע"ב) הנ"ל מ"ש לא מת משה, ויליף לה מנ"ש כתיב הכא וימת שם עבד ה' וכתיב התם שמות ל"ד ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש, וכבר העירו המפרשים דהרי כמו"כ כל הצדיקים אף במיתתם נקראים חיים, ומדוע במשרעה"ה הוצרכו ז"ל ללמוד דבר זה מנ"ש דשם שם. ונקדים מ"ש ז"ל (במס' כתובות דף ק"ג ע"א) מרבינו הקדוש, שאחר הסתלקותו כל בי שמישי (ערב שבת) הוה אתי לביתיה,

בששון ובשמחה בגיל וביראה התחלנו זה מכבר בס"ד מדור חדש אשר יעסק א"ה בסגות הנלמדות והמפרסמות אצל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמביא להתרגשות רבה ולהתפעמות בנמי הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה ולרחף כפסח מעל הקרקע מרב התלהטות הלב לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מחדשים לעבודתו יתברך "חדש נפטר נעורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת עזר עולמים חיי החיים אשר בידו נפש כל חי תמות אמרי שפר, ובכן מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא. אשידה לה' כי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זכני לפתח עזר לעולמות חדשים ואור חדש אור מתוק, גל-עני ואביטה נפלאות מתורתי. הנה סוגיא אקטואלית במיוחד לימינו והנה כתב רבינו יואל טייטלבוים זצ"ל (הכה סאלמ"ר המייסד של חסידות סאלמ"ר) בדברי יואל וירא חסבר נפלא על במתים חפשי מן המצות, האמנם? במו"ד ויהיו חיי שרה וגו' יודע ה' ימי תמימים ונחלתם לעולם תהיה, (תהלים ל"ז) כשם שהם תמימים כך שנותיהן תמימים וכו', ונחלתם לעולם תהיה שנאמר ויהיו חיי שרה, מה צורך לומר שני חיי שרה באחרונה, לומר לך שחביב חייהם של צדיקים לפני המקום בעוה"ז ובעולם הבא, ויל"ד טובא, חדא מ"ש כשם שהם תמימים כך שנותיהן תמימים צ"ב הכוונה, דלכאורה היינו חך, דכיון שהשלימו עצמן לחיותן תמימים, גם שנות חייהם תמימים הם, גם צ"ב הקישור ונחלתם לעולם תהיה שנאמר ויהיו חיי שרה וגירסת הילקוט שנא' שני חיי שרה, איך נשמע מזה שלעולם תהיה? גם צ"ב הלשון חביב חייהם של צדיקים בעוה"ז ובעוה"ב, ומה"ת שלא יהיה חביב, ואמרז"ל כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה, ופשיטא דחביבים הצדיקים לפני הקב"ה, ולמ"ל לדרשו מקרא דשני חיי שרה, גם איך נשמע מהאי קרא בעוה"ז ובעוה"ב? וכל דברי המדרש כולו מוקשה הוא וצי"ב. ויבא אברהם לספור לשרה ולבכותה, בבעל הטורים. ולבכותה כ"ף קטנה שלא בכה אלא מעט לפי שזקנה היתה וכו', וצי"ב דהרי אמרז"ל דנענשו הזקנים על שלא הספידו את יהושע כראוי ונעש עליהם ההר להרגו, ואע"פ שזקן היה. ואין ספק שמיתה צדיק הוא אבידה שאינה חוזרת, כמש"כ

מִן הַיָּמִים הַהֵם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה

הוא בי שמשא אתאי שבבתא קא קרי' אבבא, אמרה אמתי' שתיקו דרבי יתיב, כיון דשמע שוב לא אתא שלא להוציא לעז על צדיקים הראשונים, פרשי' שלא להוציא לעז, לומר לא צדיקים היו שלא להם רשות לבוא לביתם כמו רבי עב"ל, ובאמת מה שלא זכו לזה שאר צדיקים אף שהיו מופלגים בצדקתם, אפשר דזכה רבינו הקדוש לזה כפי בחינת שורש נשמתו, או מסגולת איזה מצוה שהיה זכיר בה יותר, ע"ד אמרו"ל אביך במאי זכיר טפי, אמנם אעפ"כ כשנתודע הדבר לא בא עוד לביתו, כדי שלא להוציא לעז על צדיקים הראשונים. ודבר פלא איתא בספר חסידים (רמז תתשכ"ט) דרבינו הקדוש היה נראה בבגדים המודות שהיה לובש בהן בשבת ולא בתכריכין, להודיע שעדיין היה בתוקפו ופותר את הרבים ידי חובתן בקידוש היום, ולא כשאר מתים שהם חפשי מן המצוות, כי אם כחי בבגדים כמו שהיה לובש בחייו, והצדיקים נקראים חיים אפי' במיתתם ופותר בקידוש היום עכ"ל, ומרן החיד"א ז"ל בפירושו ברית עולם על הספ"ח כתב, אני בעניי בקונטרסי שם הגדולים (ח"א דף ה' ע"ב) נחה דעתי הקצרה בכמה ענינים עפ"י דברי רבינו ז"ל, עכ"ל ברמז, ושם בס' שה"ג כתב בערך רבינו אליעזר בר נתן, שכמה שנים היה תמה על מ"ש בס' עמק המלך דאע"ה השלים מנין וכן על מעשה שעשה רבינו האריז"ל בבית הכנסת וכיוצא בדברים אלה, עד שמצא דברי הספ"ח הנ"ל, ועפ"י ד נחה דעתו העליונה בכל החקירות הנ"ל, ופי' שם דמ"ש ז"ל כיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצוות רוצה לומר סתם אדם, וע"ד שפי' המהרש"א ז"ל ב"ב (דף קס"ד ע"ב) אהא דא"ר ג' עבירות אין אדם ניצול מהן בכל יום עכ"ל החיד"א ז"ל. ובאמת יש להקשות על דבריו דבמס' שבת דף קנ"א ע"ב נקטו הך דבמתים חפשי לפני דוד מלך ישראל, וכבר דיבר בקדשו הרב תרומת הדרן בפסקים (סי' ק"ב) מענין זה, והביא השואל ראייה מדברי הגמ' ב"מ (דף ק"ד ע"א) דאשכחי רבה בר אבוי' לאלהו דקאי בביה"ק של עכו"ם, ושאל ממנו ולא כהן הוא מר? מ"ש קאי מר בביה"ק, והשיב לו דאין קברי עכו"ם מטמאין, עכ"פ מוכח משם דה"ה כחי ומחוייב במצוות, עיי"ש שהאריך, אמנם יש סתירה לזה מדברי הגמ' שבת הנ"ל, וראיתי מי שהקשה עוד על דברי ספר חסידים הנ"ל שהיה מוציא הרבים ידי חובתן בקידוש היום, דנהי צדיקים לא נעשו חפשי מן המצוות, וכדאמרין צדיקים

אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב שנא' ילכו מחיל אל חיל, מ"מ אינם בגדר חיוב מצוות אלא כמי שאינו מצוה ועושה, ואיך יכולים להוציא אחרים ידי חובתן, והלא כל שאינו מחוייב בדבר אינו מוציא אחרים ידי חובתן והיותר נראה בביאור הענין ע"פ מ"ש רבינו הגדול מאורן של ישראל הח"ס זל"ה (בשו"ת חלק ו' תשו' צ"ח) בענין אליהו ז"ל, שהביא שם כמה מאמרים סותרים עיי"ש, ויצא לחלק דכשמתגלה אליהו בלבוש גופו ה"ה מגדולי חכמי ישראל ותשבי יתרון לא בשמים היא, וכן כששאלו רבב"א בביה"ק של גוים וא"ל לאו כהן מר, אז נתגלה בלבוש גופו, דאנשמה בלא גוף לא שייך לשאול ולא כהן מר וכו', אך כשמתגלה בנשמתו כמו ביום המילה, אז איננו מחוייב במצוות, ובמתים חפשי כתבי, וא"ש מ"ש בברית מילה זה הכסא של אליהו וכו' עמוד על ימיני לסמכני ואפי' בשבת, ואע"פ שיש משום ספק תחומין למעלה מי' עכ"ל ז"ל עיי"ש שהאריך, ואפשר שזה הבחי' היה קושיות ואיבעינות, ואליו תשמעון כי מי כמוהו מורה, ולא שייך לומר תורה ברבינו הקדוש לפי"ש בספ"ח שהיה נתגלה בכל ערב שבת בלבוש גופו, וע"כ היה דינו כחי וכמצוה ועושה, וא"ש שפותר הרבים ידי חובתן בקידוש, או אפ"ל ע"ד שכתבנו לעיל דרבינו הקדוש זכה לזה כפי בחי' שורש נשמתו, וע"ד שכתב במגלה עמוקות (אופן פ"ד) וכ"כ בגלגולי נשמות להרמ"ע מפאנו זל"ה, שרבינו הקדוש היה ניצוץ יעקב, ויעקב אבינו לא מת כמאמרו"ל (תענית י' ע"ב) ואמרו שם מקיש הוא לזרעו מה זרעו בחיים, אף הוא בחיים, ועד"ו אפ"ל כמו"כ כל אותן הצדיקים שהזכירו חז"ל אצלם דלא מתו, היה להם תוספת בחינת חיים על שאר הצדיקים שכולם קרויים חיים אפי' לאחר מיתתם כאמרו"ל, ויתרם עליהם אלו שדינם כחי גמור לענין קיום המצוות וכמצוה ועושה דמי, וכמו שהיה ברבינו הקדוש, וזכו לזה מצד כחי שורש נשמתם או ע"י סגולת איזה מצוה שהיו נוהגים בה יותר מדרך הרגיל בני"ל, וכמו"כ מ"ש חז"ל כגמ' סוטה (דף י"ג ע"ב) דלא מת משה ויליף ליה מגי"ש, כתיב הכא וימת שם משה עבד ד', וכתוב התם ויהי שם עם ד' וגו' מה להלן עומד ומשמש, אף כאן עומד ומשמש, כוונתם ז"ל שהיה בבחינת חי גמור לענין קיום המצוות כמצוה ועושה, וכתב העיון יעקב מבעל שבות יעקב שם דדייקו כן מדכתיב וימת שם משה עבד ד', משמע שעדיין הוא עבד ד', והא דכתיב וימת ויקבור שלא להוציא לעז על צדיקים ראשונים וכו' עיי"ש

מנחת יצחק

מהאדמור מקאמרנא זצ"ל (40) – סוד שמעוני ופגעו לי

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך

בסוד התפלה בעפרון עפר האילים תרין עולין דאיליתא דעבדי קמאי רעותיה דניחא לי איהו בנצח ואיהו בחוד בן ברא קדישא צחר גימי' רחמים דמלפן עונות ישראל ובעת הפגיעה ושפיכות הנפש להשם שמעוני והשיבו השכיבה הנשמה והנצוץ בלב טהור בלב נכונע בבטול כאין בכיה מספרא דא וחדוה מספרא דא להעלות הנשמות מעמק הקלפות בעמק ממעמקים קראתיך השם משתתף עם כל בריה והוא הפחות מהם להעלותם ולקשרם באין העליון וכל מוצא שפתיו ישמר. לדבקה בו על ונפיק בלחש בעמק הלב שלהבת העולה מאליה שמעוני אחי ועמי כידוע מפרן להעלות המחשבות לשרשן פי בכל מחשבה יש ניצוץ הקדוש עין פורת שמעתי ממורי ענין קבלת שם שמים ועל מלכות שמים והענין פי האדם מחיב להאמין כי מלא כל הארץ כבודו לית אתר פנוי מניה וכל המחשבות של אדם הן בתפלה והן בכל היום וכל התעוררות של איזה מדה לא מוכה שפאה לאדם הן מהקפדה או מההבות רעות ר"ל או מדברים בטלים קנאה שנאה תחרות הכל יש בו מציאות השם יתברך וכל מחשבה הוא קומה שלמה וכאשר יעלה במחשבתו של אדם בעת עסקו בתורה ותפלה או אפלו כל היום איזה מחשבה ורה ורעה באמת היא באה אל האדם לתקנה ולהעלותה ועמה יעלה הוא גם כן למרינה היותר גדולה בעבודת השם יתברך ואם אינו מאמין בזה או שאומן שאין הדבר זה אלא לגדולי העולם כמו שדמו המחקרים בדעתם אין זה קבלת מלכות שמים שלמה כי מקצר ח"ו במציאות השם יתברך וכו' וכן האומר שמע שמע פי מעקרה לא אכזיב דעתיה במחשבה ורה אמנם אם היה מאמין וידע ששם גיב הוא מציאות השם יתברך שאין שום דבר קטן וגדול שלא יהיה שם אלוהו של עולם וכל תנועת קמנה שם גנו רצון אלוהו של עולם לא היה צריך לומר ב"פ שמע וזהו מתנן ליה בארזפתא דנפחא מנצוץ דאתדעכו ארו"פ רפ"ח ת"א כ"ב אותיות להעלותו והניצוץ הזה מכה אותו ויתקן עצמו ויתקן אותו ולמה הוא חוזר פעם שנית לומר שמע פאלו ח"ו בפעם הראשון לא היה שם מציאות השם יתברך ונמצא הוא מקצר במציאות השם יתברך על מלכות שמים ולכן משתקין אותו והענין שאין מחשבה שלא יהיה קומה שלמה ואם האדם דוחה המחשבה דוחה והורג קומה שלמה אמנם לפעמים יש מחשבה שצריך לדחותה פי היא להרגה השכם להרגו וזהו עצמו מצות פיה ומצות עריפה למבין, אמנם במה אדע איזה להעלותה ואיזה לכפותה ולדחותה יתבונן האדם אם כשעולה מחשבה תכף בא לו הכנעה ובטול ולב נשפך במים לפני פעל הרחמים שירחם עליו שלא לדחותו כי בקל יוכל לדחות או יראה לקרבה ולהעלותה ואם לא יעלה בו הכנעה ובטול ואהבת ישראל ואהבת אחים בלב

הנה תהלות לאל עליון וכה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מקבר, שמפלתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מקרב האון המפרסם בגולה ובנסתר בוציא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מורה"ר יצחק יהודה וחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא פעל "היכל הברכה ו"אוצר החיים" ועוד.. האדמור"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אגים לה, שופך אור חדש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מןיוות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפח מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משנים בקבלה, ודבריו דברים עמקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשונו הטהור ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הקלה רך ולטוף נפשות פצועות הזקוקות כל כך ליחס של אבא אהב ותומך, וגופע תקנה, והתחלה חדשה. ואור חדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמה, ובטוחני שגם מי שלא מבין סוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו וכ"ש מי שפבר בא בסודם של דברים ודבר סגולה להתחדש לגער מעליו את כל הצרות ובגריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאהב אותנו אהבה שכמעט שכן תמיתה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמור"ר ממש מלוח אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ואלו מה שכתב בהקדמה "קחו ספרי והשפיעו צו וצמקרי פי לך ונכחתי שנתפסט על ידי החכמה זאת בעולם על פי לרכי מן אור שבעת המים תמון מפלא תמון מקסה רבנו הקדוש אור המליח אור עינינו ונלאל בן חלעוץ בן שרה הכי"ץ ט' טוב חקר האיר עינינו חלורו ונך עד צילת יפון וחתי פלמוליו הקולוים סממכים מן הקדוש הוא הסמך מחתי השילני הגביא ואם יקשה לך אחי על חריכות דפונים שהכרה לי מלך המנגד להפיר פתח שחני נסמך משלטה גדולה עולם ואין פי פחד משום פגע ונגע פי פתי רב ועצום פלחיה פקוף והכרה לי לפכח בן ותוגו אחי לכן זכות וטוב סמך דביע למרן הכי"ץ א' חלשקי ולי צנה הלכה והלכה לא יגיש": סלעה, ויש להתחזק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה בימים טרופים אלו, אנחנו נצבים מול אתגר המלחמה, מלחמה היצר ויש לקחת אותם בחשבון ולכן יש לנצל הזדמנות פו זאת להתאמן ולהתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב פדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" ויהי בעוננו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... סוד שמעוני ופגעו לי על תלה המולג: מהיכל הברכה ממלך שצו הכיז בתלקות הלמוסו מספיק טעוב טעם את כל "הענינים" שמוני צלותיות הקטנות הסכיות ושמעו ותמי נפסקס שמעוני ופגעו לי

טהור אלא בא בהתרוממות אז בא להרגה והשכם להרגו ולכפותה וזהו שמעוני אחי ועמי והבן וע"ש דרשות לאדם לדרחות פיה ואם אמר כמה תכות בתפלה בלא כונה

אם יחזור לומר פעם שנית אז יורה שבפעם הראשון לא היה שם שום מציאות הש"י והנה מקצר ח"ו במציאות הש"י על כן לא יאמר פעם שנית וצדיק באמונתו ויהיה

מה אהבתי תורתך {29} - להמית העצמיית מהחמר

שהוא יתברך אין סוף ואין העולמות יכולין לסובלו מכל מקום מחמת שהוא יתברך רצה בכריאתן צמצם את עצמו בעולמות כביכול בכדי שיוכלו העולמות לסובלו ובחינה זו נקרא אלהים אך מהות הצמצום הוא התורה עצמצם שכניתו באותיות התורה ועל ידם נבראו העולמות כי אורייתא וקודשא בריך הוא חד מזה הטעם כי הוא עצמותו יתברך ובה ברא העולם והנה בהתורה יש רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה והן נקראים שיעור קומה של יוצר בראשית כי התורה היא קומה מצד הנ"ל ואדם גם כן נברא על ידי התורה בדיוקן הזה שיש בו קומה מרמ"ח איברים ושס"ה גידים וכל אבר הוא כנגד מצוות עשה שבתורה המיוחדת לאותו אבר והבן כאמור אצלנו כמה פעמים: והנה עיקר הכוונה היה בבריאה זו שיהיה האדם ממשך היות וכל שלימות מן התורה שהוא האומן בקיימו התורה מצות עשה ומצוות לא תעשה בכדי שלא יעדר ח"ו אפילו אחד ואז נמשך לו היות מכל מצוה פרטית השייך לאותו אבר או לאותו גיד בשמרו שלא לעבור על אל תעשה אף שאין באפשר לקיים כולם במעשה מכל מקום יוכל לקיימו בדבור כמאמר רז"ל כל העוסק בתורת עולה כאלו הקריב עולה וכיוצא בשאר מצוות שאי אפשר לקיימן מחמת שהוא מוכן לקיימן ומצדו לא יבצר רק שהוא בלתי אפשר נחשב לו הדבור למעשה וההיפך ח"ו בהעדר שום מצוה מקומה של יוצר בראשית מחסר גם כן ח"ו החיות מאותו האבר שכנגד מצוה זו ונמשך הפגם לנפשו ועל ידי זה גם כן לגופו בגשמי נעשה גם כן חס וחלילה חולי על אבר זה רצה לומר: והנה אם אין לו דעת מבקש לו רופא לרפאותו אך האמת הוא אם היה שב אל האומן להתורה כי ידע אינש בנפשיה לפשפש במעשיו מהות חטאיו כמו כלי שעשה אומן חכם בחכמה אם יקרה לו שום הפסד חס וחלילה צריך להביאו לאומן הראשון שעשאו כי בלעדיו לא ידע שום אומן מהות ההפסד כך הוא גם כן בענין זה צריך לילך אל האומן ולהשיב עליו חיות התורה עם אור אין סוף ברוך הוא המצומצם בתורה ולא יצטרך לרופא הגשמי ויכול להיות שיבוא לו הרפואה ברגע והבן ובודאי אז יהיה שלם בכל מיני שלימות בגופו וממונו ובבנים כי כל מה שיארע לו ח"ו הכל הוא תקנתו כנ"ל וכן אמרו רז"ל הפורש מן התורה הרי זה מעוות לא יוכל לתקן וגו': וזהו תמים תהיה עם ה' אלקיך פירוש מתי תהיה תמים עם ה' כשאתה דבוק בהשם יתברך ובתורתו שהוא אלקיך בחינת הצמצום כאמור שצמצם את עצמו בהתורה אז תהיה שלום בכל מיני שלימות בגוף ונפש: וזהו שאמרו רז"ל רפא ירפא מכאן שניתן רשות לרופא לרפאות כי מהיבא יתני שלא לרפאות אך הנה מצד האמת היה צריך לעשות כנ"ל ולא לבקש רפואות הגוף לבד אך מפני שאין לו דעת וסומך אמונתו על זה והשם יתברך אינו חפץ במות המת ח"ו לכך ניתנה רשות בו' אך האמת כמו שאמר הכתוב ויאמר אם שמעו תשמעו וגו' כי אני ה' רופאך ודרשו רז"ל לא אשים ואם אשים בו' וכמו שכתב מהרש"א ז"ל דאף שלא נזכר זה בתורה ואם אשים אך הוא נכלל בלא אשים כי הבורא ברוך הוא מצוי תמיד ותורה ותשובה קדמו לעולם והנה אף אם אשים הוא כאלו לא אשים מחמת שהרפואה קדמה לעולם: וזהו הטעם גם כן כי כל רפואות הבורא יתברך קודמין למכה והבן: מאור עינים חיי שרה

מה אהבתי תורתך {29} - מה גרם לרבקה לפל מעל הגמל?

עובדא היכי הוה? אמר להם, סמיאל הרשע קשר עם כל צבאות מעלה על רבולוכנגד הקב"ה. משום דאמר קודשא בריך הוא, ורדו בדת הים ובעוף השמים. אמר, היאך אוכל להחטאו ולגרשו מלפניו? ירד עם כל תיולותיו וביקש לו בארץ חבר פמותו ומנו נחש, ויהי לו דמות גמל. רכב עליו וקא לו אצל האשה. אמר לה, אף כי אמר אלהים לא תאכלו מקל עץ הגן. ע"כ אז ראינו מי זה הגמל, אבל מה גרם לה ליפול מעל הגמל? ולמה? פלא פלאות רצתה להפריד לחלוטין את אותיות ו' ת מפול של הגמל אותיות ו' ת אלה של תיבת מוות ובוה רצתה להפריד הסיטרא אחרא הפרדה מוחלטת מהקדושה. אמנם הצליחה להפריד אך לא באופן מושלם והראיה לכך שגולד ממנה עשוי שהתאספו בו כל הפסולת והזוהמה שנותרו מתרת (המאם ומרצושות). ואולי עבשיו יהיה קל להבין מה הטעם שעזרה רבקה ליעקב לקבל את הברכות במקום עשוי, וואולי זאת טענה למה שכתב רש"י על אם יעקב ויעשו איני יודע מה מלמנו כי זה חלק מתיקון חטא עין הדעת טוב ורע. כי יעקב הוא הרי שופריה דאדם

ותרא את יצחק. ראתה אותו הדור ותוקא מפניו (בראשית רבה): ותפל השמיטה עצמה לארץ, כתרנומו ואתרבינת, השתה עצמה לארץ ולא הגיעה עד הקרקע, כמו הטי נא כדף, ארביני, ויט שמים (תהילים י"ח), וארבינו, לשון משה לארץ, ודומה לו כי יפל לא יושל (תהילים ל"ז), כלומר אם ישה לארץ לא יגיע עד הקרקע: רש"י כתב ע"פ המדרש שרבקה התפלאה על מראהו של יצחק והמעין יראה שרש"י רמז דברים עמוקים מחז"ל ונראה מה עומקו של פסוק זה. ותפול מעל הגמל מה ראתה רבקה לשאול את אליעזר מי האיש הלויה? איתא במדרש בראשית רבה סי' טו שרבקה ראתה את יופיו המיוחד והדרו של יצחק. ומסביר המדרש בשעה שעקרו אברהם ליצחק על גבי המזבה אור השכינה זרה עליו וזהו פניו ביופי שאין בדוגמתו מאז ולכן שאלה רבקה את אליעזר מי זה האיש הזה ביופי מיוחד שכזה, וראו מה ראתה בעיני רוחה, ראתה שעם יצחק אבינו היא יכולה לתקן את מה שקלקל אדם הראשון, ותפול מעל הגמל, מיהו הגמל? וזה"ק ח"א רסג: שאָלוּ תַלְמִידוֹ,

דברי תורה לסעודה רביעית מלפני מלכה ובהיותה נצול מהפגם הגבר ויאמר בקול רם ובעצמה היא היא סעודה תורה מלכה

